

S'acaben els amics

La detenció de Javier de la Rosa ha commogut l'opinió pública. L'entrada del financer a la presó Model de Barcelona pot tenir conseqüències que superin l'estricta marc econòmic. Jordi Fortuny repassa com han encaixat la nova situació els seus amics i col·laboradors.

Ara és el moment de veure qui li gira la cara. Tot i que l'època de Javier de la Rosa feia temps que era a les acaballes, la realitat és que JR conserva un gran poder i, per tant, molts amics de conveniència. O, almenys, els conservava fins fa pocs dies, abans d'entrar a la Model.

La seva fortuna personal no és gens fàcil de calcular perquè està repartida en diferents societats, però se sap segur, per exemple, que té un paquet d'accions d'Ebro Agrícolas que val 6.367 milions de pessetes, i un altre de Grand Tibidabo que en val 760. A més, el iot *Blue Legend* val 2.000 milions, i les cases i despatxos vés a saber.

La convicció entre els mitjans d'informació econòmica és que, en total, pot tenir uns 30.000 milions, però com que al mateix temps deu molts diners és difícil posar-se d'acord en una xifra. Però tant se val, perquè sigui quina sigui es tracta de molts diners. De molt poder. Augmentat, és clar, pel poder que donen les informacions comprometedores que pot conèixer i per la relació estreta que manté amb una part de "les altes esferes" de la societat catalana.

Però ara moltes d'aquestes coses se li poden acabar. Econòmicament ho té fotut perquè els deutes aniran vencent inexorablement i, embolicat en tants processos judicials, tothom voldrà cobrar aviat. Al capdavant, algun dia algun jutge el pot condemnar a pagar indemnitzacions.

Es el moment, per tant, de passar-se a l'altre bàndol, de desmarcar-se'n i de trucar als diaris perquè no facin servir fotos d'arxiu antigues on JR surti al costat dels vells amics de conveniència. La veritat, però, és que per ara no hi ha gaires cara-girats que s'hagin donat a conèixer. La seva dona, Mercedes Misol, ha rebut una quantitat acceptable de trucades amables des que va entrar a la Model.

I és que, en el fons, molts amics i socis de circumstàncies ja havien tingut temps d'allunyar-se'n. Els negocis cada dia li anaven pitjor i l'enfrontament legal amb els antics dirigents de KIO es complicava molt. Per acabar-ho d'adobar el suposat paraigua del Govern de la Generalitat de Catalunya començava a tenir goteres després del pacte CiU-socialistes.

Un dels que ja fa temps que va fer creu i ratlla va ser en Carles Vilarrubí, que no va durar gaire com a màxim executiu de Grand Península, l'empresa que construïa el parc d'atraccions de Vila-seca i Salou. Diuen que JR li va ordenar un dia que li fes un xec de 1.500 milions de pessetes per una guerra que

de conveniència, JR

A l'esquerra, Carlos Jiménez Villarejo, fiscal en cap del TSJC. A la dreta, Joaquín Aguirre, jutge que instrueix el cas.

no tenia res a veure amb el parc i que aquí es va acabar el bròquil.

Un de més sonat va ser en Manuel Guasch, fill d'industrials tèxtils que va presidir FASA-Renault i, durant molt de temps, va fer de pont entre JR i el Govern central en l'època de Carlos Solchaga com a ministre d'Economia. De la Rosa el va posar de president a Ebro Agrícoles, on encara continua, però en canvi ja no passen els estius junts a Menorca com abans. Guasch, després de l'escàndol de KIO, ja no ha tornat a participar en els negocis de JR i, segurament, si encara presideix Ebro és perquè els altres accionistes de la societat li han fet confiança.

Els maldecaps d'Alavedra. Alfons Maristany és un altre dels qui han partit peres amb JR, però el seu cas és més delicat. Són cunyats. De la Rosa el va posar de president titella de Grand Península, però ell va dimitir per Setmana Santa, quan els americans de l'Anheuser Busch se li van plantar en descobrir que JR havia "distret" 1.000 milions de pessetes de la caixa (un maldecap que encara li dura a Macià Alavedra, a causa de les famoses i fonamentades sospites que els 1.000 milions procedien d'un crèdit avalat per la Generalitat de Catalunya). Javier de la Rosa, les coses com siguin, maltractava bastant en Maristany.

Joan Piqué Vidal, advocat de De la Rosa. També ho va ser del president Jordi Pujol en el cas Banca Catalana.

I en Joan Josep Folchi, ex-conceller centrista de la Generalitat en l'època Tarradellas? Ha estat durant molt de temps soci i un dels principals assessors legals de JR. Es va rifar del ministre d'Indústria Claudio Aranzadi en la multimilionària venda de la petrolera Ertoil a la francesa Elf, tot i l'oposició del Govern espanyol. Quan JR va "plantar" els *Albertos* en l'intent d'apoderar-se del Banc Central, en Folchi també hi era al darrere. En fi, que estava ficat fins el coll en els negocis de De la Rosa encara que en vulgui esborrar el rastre i encara que l'altre dia, quan se li va

Les conseqüències del cas De la Rosa

Javier De la Rosa va forçar el somriure quan el fotògraf de l'*Avui* aconseguia captar la seva imatge pocs segons abans d'entrar a declarar. Era una imatge històrica. Temuda per uns, volguda pels altres, però en últim terme pronosticada. La Fiscalia General de Catalunya declarava ordre de presó incondicional per al financer. El sismògraf polític quedava alterat immediatament.

La detenció tenia lloc poques hores abans que el conseller d'Economia i Finances, Macià Alavedra, es presentés davant la comissió d'Economia del Parlament de Catalunya per a informar sobre els avals de la Generalitat i en especial de l'aval de 10.000 milions concedit a Gran Península. La coincidència feia que les repercussions polítiques tinguessin escenari on ambientar-se. Un escenari, però, que va servir per reiterar els posicionaments polítics de les diferents formacions, però que no va donar més del que estava previst. Macià Alavedra es va mantenir en la mateixa posició que havia defensat en anteriors compareixences, rebutjant qualsevol implicació en el cas De la Rosa, i l'oposició, excepte el PSC, va demanar responsabilitats del Govern.

On es va coure l'argument central polític de la setmana va ser a la presentació del diari *Avui*. A la Sala Oval del Palau Nacional. Feia poques hores que la notícia era de domini públic i anava de boca en boca. Tothom hi afegia la seva. Josep M. Sala i Miquel Roca, també. Sala va interpellar Roca sobre la postura impertèrrita de Convergència que el portaveu Raimon Escudé havia defensat aquella mateixa tarda. Segons la versió difosa per alguns mitjans de comunicació, Roca va replicar dient que la serenitat, l'haurien de mantenir tots els partits o si no hi hauria eleccions generals. Roca

Un funcionari de la policia carrega els documents confiscats a les oficines de De la Rosa. La seva detenció ha alterat la vida política catalana.

no es podia imaginar que el que pretesament havia comentat en aquell acte social passaria a la palestra pública. I, menys, com a argument per a una possible crisi entre Convergència i Unió i el PSOE, que tots dos partits s'han afanyat a desmentir. I, és que el cas De la Rosa, si bé significa la fi d'una època financera, té conseqüències que no queden delimitades en el marc econòmic.

De la Rosa s'ha distingit des del cas Garriga Nogués per portar damunt l'estigma de la sospita i la llegenda negra del desfalc del seu pare. Això, però, no li ha impedit, evidentment pel seu pes en el món dels negocis, relacionar-se amb el poder polític. L'aurèola de ser l'home de KIO a l'estat espanyol li va facilitar el camí. Una aurèola que va trontollar però no va perdre del tot enca-

ra que KIO el repudiés amb una querrela als tribunals de Londres. De la Rosa ha estat important per la Generalitat per a tirar endavant el projecte de Tibigardens, tal com han declarat els seus responsables. Però, també, De la Rosa, abans d'autodefinir-se com a empresari català va festejar amb el Govern socialista. D'això, Carlos Solchaga en podria escriure un llibre. Cosa que no li va impedir haver flirtejat amb el PP. De la Rosa devia pensar en tot això quan s'atrevia a amenaçar a través d'un programa de ràdio amb preteses declaracions comprometedores. L'amenaça li va servir de poc al "rei dels dossiers". Però ara falta veure el desenllaç d'aquest afer. El que és fàcilment previsible és que sobrepassarà els 9.000 accionistes de Gran Tibidabo.

Elisa Galangau

presentar la policia judicial al despatx, digués que no hi té res a veure.

En canvi, qui no ha negat en JR ha estat l'actual conseller d'Economia, Macià Alavedra. Com moltíssims altres polítics i empresaris de Catalunya i de part de l'estranger, Alavedra ha mantingut bones relacions amb JR, sobretot perquè ho han facilitat algunes coses que tenen en comú, com l'estiueig i la vida social de la Costa Brava.

La condició d'Alavedra de "comissari" de la Generalitat per al parc d'atraccions de Vila-se-

ca i Salou va enfortir les seves relacions amb JR, però també és veritat que no va dubtar a fer-li el llit quan en va tenir prou de sobresalts, i va buscar una solució definitiva (l'intent Fecsa) per al projecte del parc d'atraccions. L'altre dia, amb la policia buscant JR i abans de comparèixer davant els parlamentaris per donar explicacions sobre l'aval a Grand Península, Macià Alavedra va contestar als periodistes: "les amistats pertanyen al terreny de les relacions personals, i jo no canvio d'amistats tan de pressa".

Jordi Fortuny